

מחשבות סביב החסר

גבי אלדור

לקראת הסוף, כאשר הרקדנים קופצים אחד אחד מעל הקיר האחורי אל תוך החשיכה, מתברר שמתחת לשדה יש תהום. ומה חשבנו שיש מתחת לשדה השמחה הזה, ההלל הגדול הזה?

כך נגמרת העבודה *שדה 21*. היא נמשכת בחור – מקום ללא קצה, שלתוכו נופלים הרקדנים ושאליו וממנו ימשיכו ליפול, לצדי הבמה ותחתיה, ממבנה מתכתי המקובע בתקרה. חור הוא מקום שאין בו כיווני מטה-מעלה, מקום של נפילה והתאוששות איטית, מקום של זינוקים וערעור יציבות, שמזכיר צילומי צלילה במעמקים. נדמה שהמלה "מעמקים" היא תיאור הולם של המתרחש – ריצה במעגל על במה מתומנת, נפילות פתאומיות, מהירות, שהקימה מהן מהירה לא פחות, אגרופים רכים שמכים ברצפה בקצב הולך וגובר. זהו קרב ללא אויבים, התנחשלות של קבוצת הבנות ההולכת ונאספת על הבמה בתנופת אגרופים מתעצמת, והן רכות ומהירות עד שלפתע הן נעלמות מתחת לשולי הבמה המוגבהת.

באולם ורדה שבמרכז סוזן דלל נבנתה קונסטרוקציה הסוגרת על במה מתומנת, שמושבי הצופים מסודרים סביבה במקביל לצלעות הבמה. אל הקיר שנמצא מאחורי הצופים נצמדות דמויות שיוצרות פסלים חיים גבריים במובהק, על סף הפארודיה או הנשיות (הקאסט מתחלף בחלוקה מגדרית, התפקידים לא משתנים).

קטעי הסולו הם התפוצצויות של איברים הנובעים מגו מתפתל וגמיש, המתווים כיוונים חדשים בחלל, מהירים ופתאומיים, ונעלמים כלעומת שבאו, לעתים ממש אל מתחת לשולי הבמה, לעתים נמוגים לתוך הקבוצה. אפשר לומר, כמובן, שזהו החור של אוהד נהרין, אבל אפילו במקום הזה אני מעזה לכתוב שאם הריקוד עובר את כל מערכת הבליעה והעיכול, מה-*In to the Out* בגוף היוצר שריקודו נובע

מגופו, נולד מגופו וממשיך ומשנה צורה, ואם נסכים להיות לרגע אחד עם היקום ונדע שהכל אחד, ואין חומרים אצילים יותר מאחרים, ונחגוג את החוויה הזאת, שהיא אין-סופית בזמן אף על פי שהיא נמשכת רק שנייה, אולי נדע לקרוא את המערבולת הזאת שרקדני הלהקה המופלאים יוצרים מול עינינו.

הרקדנים מעולים. נראה שהם מודעים לקיומם של האחרים ברמה "מולקולרית" (לפי מחקר שקראתי, מתברר שגם לתאים יש אמפתיה), שבה כמעט אי אפשר להפריד בין נוכחות הפרט לנוכחות העצמי.

חור, hole לפי מילון אוקספורד, הוא המקום שאליו מתנקז הכל, מוצא, קלקול. "יש חור בסיר, הוא יונה בסיר, יש חור בסיר, הוא יונה יש חור". חור שחור, האין חומר בחלל, מקום של אינות, חור בגרב. הרקדנים ממש חיים בחור. הם נופלים, מזנקים זה על זה בערימה גדולה ומתרוממים לאט. הסולו של הרקדנים בועט חורים בחלל.

מהתקרה משתלשלים רקדנים. הכיוון האנכי של מקום באוויר מתממש.

חזרה, 27.5.2013

היום, כאשר הגברים גלשו מהגריד העליון ונתלו על זרועותיהם האמיצות עד שאחד נשר מטה כמו פרי בשל, חשבתי על נפילים שבאו לבקר בארץ, או מלאכים. ההמשך נעשה ספרותי. ארי נקמורה ירדה ראשונה מאשכול הבנות האורבות למעלה, מתחמקת כמו צלופח, לא ניתנת לתפיסה, ולא ברור אם אנו עכשיו במעמקים או בגבהי השמים, ומי יתפוס אותך כאשר תיפול מקצה העולם. איך תדע שכאשר תזנק אל האוויר הריק קבוצה חרדה לגורלך תתפוס אותך באמצע המעוף שוב ושוב, גם כאשר תנסה להתחכם להם ותשליך את עצמך ממקום אחר.

הרגעים הנדירים של הקפיאה במקום, כמו לתת לדם לחזור למקומו, בציפייה למה שיבוא אחר כך – והפסקול שמשמיע מוסיקה בארוקית ערבה והיא מונחת לה על שכבה מאיימת של נהמה מבשרת רע, נהמה של פסקול קולנועי, והוולס המתוק מחורר במאות פיצוצים זעירים שנשלחים מלמעלה, והנדנדות בסוף נעשות לא של גן עדן, אלא של הבהוב מתמיד בין שמים לארץ.

אני לא יודעת אם זה חיזיון של סוף העולם בתוך השפע הריקודי, האנושי, הזה. ואיך רקדנים נמוגים כביכול לתוך הקירות, מתחת לבמה, בעוד המחול הבשרי הזה, החושני והיפהפה, הופך לערטילאי. והנדנדות ממשיכות להתנדנד גם בחשיכה היורדת לאטה.

במחשבה שלישית, זה גם קרקס. אקרובטים שעפים וצונחים, זיקוקים, ועיגול הזירה, ונדנדות כמו טרפז, והיעלמותיו. הקרקס הנורא של נהרין.

אין דובים ואין סוסים, אבל יש שעטות, וריצה במעגל כמו של ליצנים על מעקה הזירה, וקיר שסוגר על כל זה. קיר אטום שאליו נדבקים בהתחלה הגברים כמו בשערי מגזנים, יפים, עירומים למחצה, מראים את עצמם, חסרי שם, נמוגים.

כן, קרקס מעופף, מסתכן. ואולי הנשים הפוסעות שפופות בצעדי ענק הן הנמרים המשחרים לטרף, כלואים בחלל העגול.

בעבודה הזאת האין הוא התוכן, ולכן מלות היגיון מחליקות מקירות המבנה התלולות ואינן מתחברות. מתחברות האימה והשמחה שכרוכות בהיותך חי בעוצמה מסתחררת, מתחברים הסחרור והקפיאה במקום, הבולעת את התנועה המתנגשת בתנועה. יש בריאה ומחיקה של מה שנברא לפני שנייה, יש פיתוי שאין לו מענה.

הידיד גילפין, פילוסופית של מחול, כתבה שהמחול הוא הניסיון הנואש לעצור היעלמות. הריקוד של נהרין, יותר מתמיד, הוא ניסיון לעצור היעלמות.

"By implication or desire performance is constantly oriented towards the impossible desire to stop disappearance." Heidi Gilpin

גבי אלדור מבקרת וסופרת מחול, במאית ושחקנית. מייסדת ומנהלת אמנותית שותפה של התיאטרון הערבי-העברי ביפו. בין יתר תפקידיה שימשה מנהלת אמנותית שותפה בתחרות המחול הבינלאומית "הבינוילה" בצרפת, כתבה את הערכים על מחול ישראלי באנציקלופדיה *לארוס*. זכתה בפרס רוזנבלום לאמנות הבמה. מלמדת בסמינר הקיבוצים. מחברת הספר *ואיך רוקד גמל על משפחתה*, מחלוצות המחול בארץ-ישראל.